

Gmina Złotno, urząd Łężyce, powiat Kłodzko, województwo Wrocław, Dolny Śląsk

Napis na pomniku przy wjeździe do Złotna „Przechodniu nie przechodź bez pozdrowienia, pomyśl o tym, że jestem twoim Wybawcą”

Gmina Złotno o powierzchni 137 hektarów graniczy na północnym zachodzie z Łężycami, Ocieszów na północy, Szczytną na wschodzie i Dusznikami na zachodzie. Większa część wsi leży na wysokości 550 metrów nad poziomem morza na nieurodzajnych piaskowcach u podnóża Gór Stołowych.

Wieś Złotno utworzona została założona w roku 1834 przez Leopolda von Hochberg –właściciel państwka szczytniańskiego i budowniczego zamku w Szczytnej. Zaproponował on nazwę Steinbach czyli Kamienny Potok ,ale na jej używanie nie dostał pozwolenia, ponieważ istniała już wioska o takiej nazwie w powiecie bystrzyckim. W roku 1835 po raz pierwszy pojawia się w dusznickiej księdze chrztów nazwa wioski „Goldbach”-czyli Złoty Potok. W roku 1836 wymienia się w księdze chrztów fawnika i murarza Josefa Braunera ze Złotna jako chrzestnego. W roku 1849 pojawia się w dusznickich księgach parafialnych właściciel restauracji Anton Klar. Według leksykonu z roku 1887 przeprowadzono spis ludności. Według niego było w Złotnie 167 gospodarstw i 130 domów, 718 mieszkańców, z tego 321 mężczyzn i 397 kobiet. 11 osób było ewangelikami, a 707 katolikami. W roku 1937 Złotno liczyło 684 mieszkańców.

Szkoła w Złotnie utworzona została w 1859. Masywny budynek szkoły z ceglanym dachem powstał w roku 1887. W roku 1884 nauczycielem był Bruno Rohr. W 1904 lekcji udzielał Franz Schoeps mając pod opieką 97 dzieci w dwóch klasach. Przed opuszczeniem Złotna byli tu zatrudnieni też inni nauczyciele: Bursitzke, Paul Kreutzer, Alfred Güttler, Franz Keller, Aßmann i panna Beer. O roku 1884 istniała w Złotnie szkoła . Złotno należało do parafii w Dusznikach. To tam na cmentarzu chowano ewangelików i katolików ze wsi.

Piękne położenie wsi z formami skalnymi „Goldbacher Schweiz” i „Goldbacher Tor” spowodowało napływ letników przed 2 wojną światową. Aby pocieszyć ciało gości można było się udać do restauracji „Kleine Schweiz”-Mała Szwajcaria lub drugiej o nazwie „Zum Goldbacher Felsen”- Pod Skałką Złotnieńską. Codzienne zakupy można było zrobić w piekarni i sklepie kolonialnym Richarda Schalla, który miał też skład węgla. Istniał w Złotnie także drugi sklep kolonialny Emila Tschaba i sklep mięsny Josefa Prokoba.

Do większych zakładów przemysłowych gminy Złotno należały szlifiernie szkła SEELIGER i ARNADE oraz kamieniołom i zakład przerobu kamienia KOMARECK, który został zamknięty na początku ostatniej wojny. Jako rzemieślnicy pracowali w Złotnie przedsiębiorca budowlany Heinrich Theuner, stolarz Anton Tschab, krawiec Paul Groß, szewc Franz Kedanna i młynarz Pius Jaschke.

Dom straży pożarnej pośrodku wsi posiadał ręczną pompę i inne urządzenia gaszące. Straż ze Złotna przyłączona została w roku 1934 jako zastęp IV do Ochotniczej Straży Pożarnej Łężyce. Szefem zastępu został Paul Grundmann.

W roku 1931 jako burmistrz wymieniany jest Friedrich Kuschinke , a w roku 1937 Josef Schimmel. Ostatnim burmistrzem był kupiec Emil Tschab.

21 marca 1946 wszyscy mieszkańcy musieli opuścić Złotno. Stąd cała ludność udała się do Kłodzka i po noclegu w pomieszczeniach służbowych Urzędu Skarbowego pociągami zwierzęcymi z dworca kolejowego Kłodzko ruszyły transporty do Niemiec Zachodnich.